

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ K. M.**, a **2/ J. M.**, obaja bývajúci v P., zastúpení JUDr. Ivanom Jurčišinom, advokátom so sídlom v Košiciach, Mlynská 26, proti žalovanej **Rapid life životná poisťovňa, a.s.** so sídlom v Košiciach, Garbiarska č. 2, IČO: 31690904, zastúpenej JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom so sídlom v Košiciach, Boženy Nemcovej č. 22, **o určenie neplatnosti právnych úkonov a určenie, že poisťný vzťah trvá**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 19 C 258/2008, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. septembra 2012 sp.zn. 6 Co 83/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcom trovy dovolacieho konania v sume 79,58 € k rukám ich právneho zástupcu JUDr. Ivana Jurčišína, advokáta so sídlom v Košiciach, Mlynská 26, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom z 29. novembra 2010 č.k. 19C 258/2008-267 určil, že zrušenie poisťných zmlúv č. X. z 22. decembra 1997, č. X. z 28. januára 1998 a č. X. z 15. novembra 2002 zo strany žalovaného je neplatné a poisťné vzťahy založené týmito zmluvami trvajú. Žalobcom priznal náhradu trov konania voči žalovanej vo výške 468,83 eur. Vychádzal zo zistenia, že žalobcovia so žalovanou uzavreli viaceré poisťné zmluvy pre prípad smrti a dožitia, ako aj úrazové pripoistenie. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žalovaná v konaní nepreukázala existenciu dohody o zmene poisťnej zmluvy medzi účastníkmi, pokiaľ ide o možnosť ukončenia poistenia a nepreukázala ani naplnenie niektorej zo skutočností spôsobujúcich

neplatnosť poisťnej zmluvy. Poisťná zmluva nebola neplatná pre chyby v písaní a počítaní. Dojednaná výška poisťných súm bola jedným z určujúcich činiteľov, ktoré žalobcov viedli k uzavretiu poisťnej zmluvy so žalovanou. Súd vyhodnotil zmluvy ako platné, mal zato, že poisťné zmluvy nie sú v rozpore so zákonom a ani v rozpore s dobrými mravmi. Nebol preukázaný ani zánik povinnosti žalovanej plniť z dôvodu nemožnosti plnenia v zmysle § 575 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že žalovaná nepreukázala žiaden dôvod zániku poistenia v zmysle Občianskeho zákonníka a ani Všeobecných poisťných podmienok, súd žalobe vyhovel a určil, že poisťný vzťah založený poisťnými zmluvami trvá. Výrok o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 18. septembra 2012 sp.zn. 6 Co 83/2011 na odvolanie žalovanej potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny (§ 219 ods.1 O.s.p.), žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcom trovy odvolacieho konania v sume 86,18 eura. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a odkázal na jeho odôvodnenie. Dodal, že námietky žalovanej proti procesnému postupu okresného súdu sú nedôvodné, pretože súd prvého stupňa pripustil zmenu návrhu uznesením na pojednávaní za prítomnosti oboch právnych zástupcov. Procesne správne postupoval aj pokiaľ ide o spôsob vykonania dokazovania a postupoval aj v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. Konštatoval, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom a odôvodnenie jeho rozhodnutia bolo presvedčivé a dostatočné. Zhodne so súdom prvého stupňa bol aj odvolací súd toho názoru, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem na určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. a tiež sa stotožnil s jeho záverom, že k zániku poistenia nedošlo zo žiadneho zákonného ani zmluvného dôvodu. Za neopodstatnenú námietku považoval tvrdenie žalovanej, že došlo k zániku poistenia podľa § 575 Občianskeho zákonníka z dôvodu následnej nemožnosti plnenia spôsobenej zmenou právneho predpisu (zákon č. 92/2002 Z.z. o poisťovníctve v znení neskorších predpisov) po uzatvorení zmluvy, pretože plnenie nie je nemožné, ak ho možno uskutočniť aj za sťažených podmienok respektíve s väčšími nákladmi. Uzavrel, že plnenie z dotknutých poisťných zmlúv nie je vylúčené ani zakázané právnym predpisom, na ktorý odkazuje žalovaná a preto nejde o nemožné plnenie. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka,“). Namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť pred

súdom konať (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd nenariadil pojednávanie na prejednanie jej odvolania podľa § 214 ods.1 písm. a/ a c/ O.s.p., hoci tak bol povinný urobiť. Žalovaná vytýkala odvolaciemu súdu, že vo veci bolo potrebné vykonať dokazovanie na pojednávaní najmä preto, že súd prvého stupňa niektoré z dôkazov navrhovaných účastníkmi odmietol vykonať i keď boli dôležité pre správne posúdenie veci. Odvolací súd vo veci rozhodoval aj napriek tomu, že medzi účastníkmi v priebehu konania prestala byť sporná otázka existencie právneho vzťahu (pre návrh žalovanej na uzatvorenie dohody o urovnaní), v dôsledku čoho zanikol aj naliehavý právny záujem žalobcov na určení. Spochybňovala právny záver súdov, že zmena zákona nemôže privodiť nemožnosť plnenia na strane žalovanej a odôvodnenie rozhodnutí oboch súdov nižšieho stupňa považovala v tejto časti za nepresvedčivé a nedostatočné. Ďalej namietala, že konanie je postihnuté inou vadou (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ako aj, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). V závere poukázala žalovaná na konanie v obdobnej veci, v ktorej vystupuje ako žalovaná, vedené na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 1C 212/2012, kde Krajský súd v Košiciach pripustil dovolanie z dôvodu existencie otázky zásadného právneho významu. Žalovaná mala zato, že tieto otázky budú rozhodné aj v prejednávanom prípade. Z uvedených dôvodov žiadala, aby dovolací súd rozsudky oboch súdov nižších stupňov zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie alternatívne aby žalobu v celom rozsahu zamietol.

Žalobcovia sa k dovolaniu žalovanej vyjadrili a uviedli, že neboli dané dôvody pre nariadenie pojednávania odvolacím súdom v zmysle § 214 ods. 1 O.s.p., súdy tiež neboli povinné vykonať všetky dôkazy navrhované účastníkmi. Boli toho názoru, že vo veci je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, o čom svedčí aj podané dovolanie, keďže žalovaná tvrdí, že poistný vzťah zanikol. Vzhľadom k tomu, že vo veci nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. , navrhli, aby dovolací súd dovolanie odmietol a priznal im náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia v sume 79,58 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. septembra 2012 sp.zn. 6 Co 83/2011, podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v súlade s § 241ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3

O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že podané dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovoláním je v danom prípade napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania žalovanej z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva – napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a napadnutým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 237 O.s.p.“); dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa

zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Žalovaná namietala, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod). V prejednávanej veci z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanej bolo niektoré z týchto práv odňaté.

Dovolateľka výslovne tvrdila, že k odňatiu jej možnosti konať pred súdom došlo v dôsledku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu, ktorý nenariadil pojednávanie na prejednanie jej odvolania v zmysle § 241 ods.1 písm. a/, c/ O.s.p.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom v čase rozhodovania odvolacieho súdu) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ ak si to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. ale v ostatných prípadoch (než sú uvedené v § 214 ods. 1 O.s.p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Záver o tom, či bude nariadené odvolacie pojednávanie v prípadoch, na ktoré sa vzťahuje § 214 ods. 2 O.s.p., je na úvahe odvolacieho súdu.

Z dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že a/ odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, dospel preto k názoru, že nie je potrebné dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa zopakovať ani doplniť, b/ súd prvého

stupňa rozhodol po nariadení pojednávania, c/ so zreteľom na povahu prejednávanej veci nič nenasvedčuje tomu, že by nariadenie odvolacieho pojednávania vyžadoval dôležitý verejný záujem. To znamená, že v prejednávanej veci nič nebránilo odvolaciemu súdu, aby predmetnú vec rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pričom o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci upovedomení spôsobom, ktorý určuje ustanovenie § 156 ods. 3 O.s.p. (viď upovedomenie o verejnom vyhlásení rozsudku založené v spise na č.l. 539). Týmto postupom odvolacieho súdu, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom.

Žalovaná v súvislosti s námietkou nenariadenia pojednávania na prejednanie jej odvolania namietala vady súvisiace s dokazovaním najmä nevykonanie navrhovaných dôkazov a s tým súvisiace nesprávne skutkové zistenia. K týmto námietkam dovolací súd uvádza, že dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok (len) neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 125/1999).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľky týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je

pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

V zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver, že nedošlo k zániku poisťných zmlúv v zmysle Občianskeho zákonníka a ani Všeobecných poisťných podmienok zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa. Postupoval tak v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Taktiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s odvolacími námietkami žalovanej uvedenými v odvolaní. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Pokiaľ dovolateľka namieta, že v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k procesnej vade uvedenej v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že tzv. iná (než v § 237 O.s.p. vymenovaná) procesná vada konania je relevantný dovolací dôvod, ktorý však možno uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad v preskúmvanej veci nešlo);

sama procesná vada konania uvedená v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. prípustnosť dovolania nezakladá.

Žalovaná v dovolaní vyslovila aj nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom a to konkrétne v otázke naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. a zániku poistného vzťahu z dôvodu nemožnosti plnenia v zmysle § 575 ods. 1 OZ (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a keďže prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 79,58 € pozostávajúcu z vyjadrenia k dovolaniu v sume 58,69 € (podľa § 11 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov), režijného paušálu v sume 7,63 € (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky) a 20% DPH z vyššie uvedených súm 13,26 € (§ 18 ods.3 cit. vyhlášky).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. apríla 2015

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová